

EL PETIT FALCÓ

Un granger amic meu, a la seva propietat Mas Enric, tenia uns colomars, ja que era un gran aficionat als coloms. Es passava les seves hores de lleure parlant i jugant-hi, perquè havien après a picotejar per l'era i a volar pels voltants sense escapar-se'n.

Un bon dia, el meu amic, que es diu Enric, va anar a mercat, al del poble proper, on el feien un cop per setmana. Venien els pagesos de les rodalies i s'hi podia comprar tota mena de productes de l'horta i d'aviram.

A la tornada, estava tot content! Havia comprat un petit falcó, que amb prou feines s'aguantava dret. Va pensar que el criaria i després podria fer-ne uns diners venent-lo a la ciutat. Els ajuntaments en compren per tal que acabin amb els coloms, que sembla ser que embruten massa carrers i places. Va pensar que, com que era tan petit, podia tenir-lo un temps, entre els coloms, sense perill. Així el petit falcó es va trobar amb uns amics diferents d'ell, i, encara que el veien un estrany, li feien costat i convivia en amistat i volaven junts.

Però el falcó va créixer i el meu amic el va retirar de la colla. Tenia por que es despertés el seu instint natural i fes una destroça.

Va quedar tancat en una gàbia i mirava amb pena els seus companys de granja i de joc durant un bon temps.

Els coloms s'acostaven a la gàbia com si volguessin fer-li companyia, i ell mai va sentir el desig d'atacar-los. Eren des de sempre els seus amics.

Un bon dia, l'Enric va decidir que havia arribat el moment de vendre el falcó a l'Ajuntament. Havia llegit al diari local que volien endegar una campanya contra els coloms de les places i jardins. Ara era, doncs, el moment.

Va agafar el cistell gàbia que tenia i va dipositar-hi el falcó.

Els coloms, des dels seus colomars, van veure el fet de la seva partença i van començar tots plegats el seu so tan peculiar, com donant-li un adéu de comiat, tot lamentant la marxa. Tant va ser així que, fins i tot l'Enric, va quedar impressionat.

Arribats a la ciutat i després de fer tractes amb el preu, el nostre falcó va passar a unes altres mans, o millor dit, a una altra gàbia.

El dia proposat per l'Ajuntament van deixar volar la dotzena de falcons que tenien preparats, entre ells el nostre amic, amb la consigna d'atacar els coloms. Això va impressionar-lo. Pensava: "Com puc jo atacar-los si són companys de raça dels meus amics de la granja?". Seria una traïció massa gran. Jo no puc". Per altra banda sabia que si veien que no els atacava l'exterminarien amb un tret, doncs havia sentit els guardes municipals encarregats de la campanya, que comentaven: "El que no ataqüi i

destorbi, l'aniquilem amb un tret; després direm que ha estat un accident".

Sense pensar-s'ho gens més, el nostre amic va preferir la mort a un acte -segons ell- de covardia, però va provar de fer quelcom heroic: intentar avisar als seus amics del perill dels seus congèneres. Va fer un gran esforç i obrint ben bé les ales va remuntar el vol, en sentit contrari d'allà on eren els coloms que havia d'atacar.

-*"Mira!, un falcó que fuig"*, va cridar un guarda.

-*"Bang!"*, un tret va ressonar a l'espai, però per sort va errar la punteria i el nostre bon falcó va fugir. Ara començava per a ell una nova aventura.

Es va endinsar pel bosc sobrevolant tota la pineda, en busca del mas de l'Enric, però, com que havia vingut tapat en un cistell gàbia i dins del cotxe, no es va poder orientar. I es va fer de nit sense que el trobés.

De bon matí va aixecar de nou el vol, i començà a anar a la dreta, a l'esquerra, amunt, avall i res de res... Estava esgotat. Anava picotejant el que trobava entre la pinassa i recordava el pinso i el gra de les menjadores de l'Enric.

De sobte, el cel es va enfosquir a ple dia. Va començar una forta tempesta. Refugiat sota un arbre anava passant pel seu cap la idea de deixar-ho córrer i marxar pel seu compte a viure en llibertat, sense més problemes que volar i picotejar altres insectes o ocells que trobés. Una cosa tenia clara: mai no atacaria coloms; la seva estimació pels seus companys d'infantesa era molt forta i va poder més que la seva conveniència. Havia de trobar-los, potser ells podrien avisar a d'altres coloms i alguns se salvarien.

Va seguir volant i buscant, i quan per sort va distingir la teulada del mas que cercava, va tenir la mala fortuna de quedar enganxat en una branca d'un pi dels més alts del bosc. Havia perdut per un moment el control del vol, en veure el que més desitjava, la teulada del Mas Enric, i ho va pagar enganxant-se. Però la força de la seva estimació era més gran que tot el que li anava passant. I arrossegant l'ala, sense poder volar, va arribar al peu del colomar del mas.

Els seus amics el van veure en aquell estat lamentable i el van conduir darrere d'un arbust. Amb el seu bec van portar-li petits insectes per refer les forces i li van preguntar

què li havia passat. El falcó, que havia après el seu llenguatge molt bé, al conviure amb ells, va explicar-los el fet i els va demanar que intentessin de volar a la ciutat, que no estava pas gaire lluny, per avisar als altres coloms, que fugissin, doncs l'extermini aniria sent periòdic.

L'Enric no en va saber res, fins que passats uns dies va intuir-ho. Cada dia una parella de coloms marxava durant unes hores... On... Per què?... Ho endevineu, oi?... A avisar del perill a tots els coloms de la ciutat, que van anar endinsant-se al bosc, salvant així la seva vida.

El nostre falcó va viure encara uns dies al peu d'aquells matolls alimentat pel gra que li portaven els seus amics, agraiïts; però un bon dia, tot el cel al voltant del mas de l'Enric es va omplir de coloms. Molts, molts, incomptables... Què succeïa?... Era l'adéu agraiït a un bon amic, que tot hi essent un enemic nat, va ser capaç d'entregar la seva vida per uns coloms dels que s'havia fet amic, i que van demostrar, l'un i els altres, que la veritable amistat no coneix barreres...

***Ningú no estima més
que el qui és capaç de donar la vida pels altres...***

Aprenguem la lliçó!!...

M. Llopart